

PRÁGAI TAMÁS

Amit elmulasztottunk

*Jönnek a nehezebb napok, ólomcipőben,
a forró aszfalton kényesen emelgeti
azt a meg-megolvadó csizmát, megcsúszik
a sarka, ólomfolt sistereg a szürke tükrön,
mind bugyborékol, növeli
a lépések tömegét, meglépi majd
a mázsás, trampli lábakon mindazt, amit
korábban elmulasztottunk,*

*hamburgert zabál és langyos, olvadt
zsírt iszik rá pöttyös, füles pohárból,
szöntyög, megereszkedő hasa buggyan
a széles, fekete piszkos bőröv fölé,
a kockás ing nyakán lágy, gótikus redőkben
kicsordul két toka, mintha márványkútból ömlene
az emlékezet szürke grádicsain lefelé
a lassan visszadermedő zsír,*

*elmozdul, ahogy a háttér lebbencs fülek
mögött libbenni tud, rossz műtermi képen
naplemente, rózsza, hajnalpír, egyre megy
vele, lépdél a festett erdőn keresztül,
csíkokat húz a durva sárúton,
gázol a sárban, megmerül kötésig,
mellkasig, nyakig, két karjával felszínen
maradni már hiába próbál,*

*amit elmulasztottunk, egyre sárosabb,
egyre nehezebb, tohonya ólomember,
testüregeiben gólyák keringenek,
nehéz és mérgező eszmék, vágyak,
lebontott otthont, házat, kéményt keresnek,
nekünk nem otthonos kicsit sem,
nem a miénk, akárhogy nézzük,
és inkább*

Három menhir

Várakozás, hiába

*Valami miatt valaki helyett
egyszer már hiába jöttünk, és ezt újból és újból újraéljük,
ugyanazok a véletlen elszólások,
kopogások egy asztal peremén, ideges ujmozdulatok,*

*mint sokadszor, megint feledjük
a hamutartót. Unalmas, fűtetlen álom. Végül
már mindegy is,
hogyan valaki után, vagy valaki helyére.*

Lassan kihűlő évszak

*A tálak peremén lecsapódik a pára,
a felszínen megtetszik a zsír,
végig nem gondolt mozdulatba, valami aranylő
színfolt a húslevesbe dermed –
domesztikált, aztán magára hagyott tenger.*

Sodrás

*Vizinövény a nappaliban, sós víz a bútorok között,
az alsó fiókban szempár foszforeszkál.
Megannyi esetlegesség. Sodródj*

*mély sóhajok híján, napokig,
vagy pereld
a tengertől a partokat vissza.*